

Червоні черепиці

Ірина Жиленко

Червоні черепиці, оранжеві коти.
А я біжу по східцях, од сонця золотих.
Я трішечки дитина. А трішечки вже й ні.
Горошок синій-синій збігає по стіні.
Горять у сонці оси. Червоні черепиці.
Я трішечки доросла. І помідори в сітці.
По східцях, як по гамі, осяяна, смутна, —
я трішки-трішки мама і трішечки жона.
Горошок синій-синій. Палаючий паркет.
В дзеркальнім магазині — вродливий манекен.
А в самокатів синіх — малинові колеса.
Я трішечки красива і трішки поетеса.
Містечко хворе морем. І маки біля ніг.
І... двадцять, тридцять, сорок, і п'ятдесят — і сніг...
По східцях (чи зберуся?) веду гулять онучку.
Я трішечки бабуса — з онучкою за ручку.
Червоні черепиці. М'яча дзвінкий стрибок.
Горять у сонці спиці і котиться клубок.
Я трішки-трішки сива. Заплакати б мені.
Горошок синій-синій збігає по стіні.
І сімдесят, і далі... І ще, і ще — і все!
Хтось тяжко заригає. Хтось квіти принесе.
По східцях, як по гамі, донизу — о печаль!
І плаче донька-мама і донька-онуча.
Червоні черепиці на пагорбах горять.
Мені ж ласкаво спиться... Кому там докорять?
Це так було красиво — збігати
по сходах
вниз!
Горошок синій-синій, і повні очі сліз...